

EMILI BAR

*Jedino sećanje
Flore Benks*

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Emily Barr

THE ONE MEMORY OF FLORA BANKS

Original English language edition first published by
Penguin Books Ltd, London

Copyright © Emily Barr, 2017

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Jedino sećanje
Flore Benks

Prolog

Maj

Na vrhu sam brda. Znam da sam uradila nešto užasno, ali nemam predstavu šta.

Znala sam pre jednog minuta ili jednog sata, ali iščezlo mi je iz glave. Nisam stigla da zabeležim, tako da je izgubljeno. Znam da moram da se sklonim, ali ne znam od čega se krijem.

Stojim na planinskom grebenu na neverovatno lepom ledenom mestu. Daleko ispod mene s jedne strane nalazi se vodena površina, sa dva čamca izvučena na obalu. S druge strane nema ničega; planine se prostiru dokle god se pogled pruža. Nebo je najdublje plave boje, a sunce omamljujuće. Zemlja je pokrivena tankim slojem snega, ali vruće mi je jer nosim veliku bundu. Nalazim se na bleštavom snežnom mestu. Nemoguće je da je ovo stvarno. Ja sam na nekom mestu u svojoj glavi, krijem se.

Kad se osvrnem, vidim kolibu daleko ispod sebe, blizu čamaca: popela sam se uz brdo kako bih se što više udaljila od nje i onoga što je u njoj. Ne bi trebalo da budem ovde sama jer znam da postoji nešto opasno.

Radije ću se odvažiti na divljinu nego se suočiti s onim što je u kolibi.

Nema drveća, tako da moram da pređem greben kako bih se sakrila. Čim ga pređem, obreću se u divljini. Biću sama s planinama, stenama i snegom. Stojim na grebenu i vadim dva glatka kamenčića iz džepa. Ne znam zašto to radim, ali znam da je veoma važno. Crni su i zajedno mi lepo staju u šaku. Bacam kamenčiće jedan za drugim, što jače i dalje mogu. Nestaju među stenama pokrivenim snegom. Drago mi je zbog toga.

Uskoro ću se izgubiti iz vida. Naći ću mesto gde ću se sakriti i neću se pomeriti sve dok se ne setim šta sam uradila. Baš me briga koliko će trajati. Verovatno ću ostati na ovom hladnom mestu do kraja života.

PRVIDEO

Prvo poglavlje

Muzika je preglasna, u prostoriji vlada prevelika gužva i čini mi se da je u kući više ljudi nego što iko može da poznae. Niski tonovi vibriraju mi telom. Neko vreme stojim u uglu, a onda duboko udišem i počinjem da se probijam između neznanaca.

Spuštam pogled na šaku. Debela crna slova poručuju: ŽURKA.

„Vidim da je žurka“, mrmljam iako ne znam zbog čega sam tu.

Vazduh je zasićen vonjem znoja, alkohola i parfema koji zajedno čine mešavinu od koje mi pripada muka. Moram da izađem. Želim da osetim svež vazduh. Želim da se naslonim na ogradu i zurim u more. More se nalazi iza ove kuće.

„Ćao, Floro“, pozdravlja me neko. Ne prepoznam tog mladića. Visok je, mršav i ćelav.

„Zdravo“, odgovaram što dostojanstvenije mogu. Mladić je u farmerkama. Svi mladići ovde, kao i većina devojaka,

nose farmerke. S druge strane, ja sam u blistavobeloj haljini s nabranim donjim delom i žutim cipelama koje mi se ne sviđaju i nisu moj broj.

Nagađam da sam obukla ono što sam mislila da je prikladno za zabavu i sad štrčim kao jedina koja je pogrešila.

Gledam svoju šaku. Na njoj piše: *Imam 17 godina*. Ponovo spuštam pogled niz telo. Izgledam kao tinejdžerka, ali ne osećam se tako.

Kao mlađa sam obožavala da se oblačim za zabave. Oblačila sam haljinice, slične ovoj koju sad nosim, a ljudi su me grlili i govorili da izgledam kao princeza. Ali više nisam toliko mala. Da imam olovku pri ruci, na ruci bih zapisala: „Starija sam nego što mislim.“ Više ne bi trebalo da oblačim haljine za zabave. Trebalo bi da nosim farmerke.

„Piće?“

Mladić pokazuje glavom prema stolu punom boca i plastičnih čaša. Gledam članak. *Ne pij alkohol*, piše na njemu. Svi ostali piju nešto iz tih boca. To je možda alkohol.

„Hoću, hvala“, odgovaram kako bih videla šta će se dogoditi. Na ruci mi piše i *Drejk odlazi. P.-in dečko*. Ova žurka je u čast nekoga ko odlazi. P. je skraćeno za Pej dž. Pej džin dečko. Sirota Pej dž. „Ono crveno, molim te.“

Ližem prst i trljam reči *Ne pij alkohol* sve dok ne postanu nerazaznatljive.

Visoki mladić mi dodaje plastičnu čašu punu vina. Stresla sam se od prvog gutljaja, ali osećam se kao da pripadam tu dok držim čašu s alkoholom. Odlazim da pronađem Pej dž.

Imam sedamnaest godina. Ovo je žurka. Drejk odlazi. Drejk je Pej džin dečko.

Jedna žena stavlja ruku na moju kako bi me zaustavila. Okrećem se prema njoj. Ima beličastoplavu stepenasto ošišanu kosu. Vidim da je starija od svih ostalih jer ima bore

na licu. Ona je Pejdzina mama. Ne voli me iako ne znam zbog čega.

„Floro“, viče da nadjača muziku. Usne joj se osmehuju, ali ne i oči. Uzvraćam na isti način. „Floro. Ovde si i dobro ti je.“

„Da“, uzvikujem i odlučno klimam glavom.

„Pa, javiću tvojoj majci. Dosad mi je poslala samo tri poruke.“

„U redu“, odgovaram.

„Dejv i ja sad idemo. Hoćeš li biti dobro? Znam da ti je uvek potreban bebisiter.“

Malkice je pakosna.

„Da, naravno.“

Načas me odmerava, pa se okreće i odlazi. Ta žena je Pejdzina mama i ovo je njena kuća.

Muzika staje i odmah mi je lakše. Bila je glasna i puna vikanja. Međutim, odmah počinje nova pesma, a ljudi oko mene skaču i đuskaju na način koji mi nikad ne bi pošao za rukom. Očigledno im se dopada nova, veselija pesma.

„Vratite *Piksis!*“, uzviknu neko pored mog uva. Skačem i prolivam crno vino na haljinu. Izgleda kao krv.

Jedna devojka korakne unazad i zgazi me. Ima veoma kratku kosu, ogromne minduše i jarki razmazani karmin zbog koga joj usne podsećaju na ranu.

„O, izvini“, kaže i nastavlja da priča s društvom.

Moram da odem. Moram da se sklonim odavde. Žurke nisu onakve kakve sam zamišljala, s haljinicama, igrama i tortom. Ne vidim Pejdz, nemam s kim da pričam.

Polazim prema vratima, mirisu mora, zvucima koji nisu muzika i prema svojoj kući. Tad neko zalupa u nešto i sobom se razlegne „ššš“. Svi prestaju da pričaju. Ukopavam se u mestu, pa se okrećem prema ostalima.

Jedan mladić stoji na stolici. To je Drejk. On je Pejdzin dečko, a Pejdz mi je najbolja drugarica. Na sigurnom sam terenu s Pejdz; upoznala sam je sa četiri godine kad smo pošle u školu. Obe smo bile nervozne i imale pletenice. Sećam se kako smo igrale škole u dvorištu. Sećam se i kako smo zajedno učile da čitamo; ja sam već znala i pomagala sam joj. Kako smo rasle, pomagala sam joj s domaćim zadacima. Ona je pisala male scenske igrokaze u kojima smo igrale i nalazila drveće na koje smo se penjale. Sećam se kako smo zajedno pošle u poslednji razred osnovne škole, uzbuđene što ćemo uskoro u srednju.*

Znam Pejdz. Kad sam je pogledala, iznenadila sam se što je odrasla. To znači da joj je Drejk pravi dečko.

Primećujem da on ima tamnu kosu i naočare s crnim okvirom. Nosi farmerke kao i svi ostali. Ne prepoznajem ga.

On prelazi pogledom po gomili: pogledi nam se sreću, a on se osmehuje pa okreće glavu. To znači da se poznajemo iako ga ne prepoznajem. Jedna plavuša stoji pored njegove stolice i zuri u njega. Preblizu mu je. Mislim da sam je ranije viđala. Ne bi trebalo tako da ga gleda, ne ako se on zabavlja s Pejdz.

„Čao... hvala, društvo, što ste... znate... došli“, počinje Drejk. „Nikad nisam očekivao pravu žurku. Hoću reći, bio sam u gradu samo pet minuta. Ili pet meseci, da budem tačan. Bilo mi je neverovatno ovde s tetom Kejt i tečom Džonom. Nisam očekivao da ću za vreme svog boravka steći nove prijatelje. Mislio sam da je Kornvol samo mala londonska ispostava i da ću se voziti autobusima na sprat i, znate, jesti odvratnu englesku hranu i postati fudbalski huligan. Umešto toga, divno sam se proveo. Ostaćemo u vezi. Ako neko

* U Engleskoj deca polaze u *primary school* s četiri godine i pohađaju je do jedanaeste kad prelaze u *secondary school*. (Prim. prev.)

od vas hoće da dođe u Svalbard i vidi najdivnije pejzaže na zemlji, molim vas, učinite to. *Oduvek* sam sanjao o tome da živim tamo i mnogo sam srećan što mi se pružila prilika da to uradim. Ali to ne znači da u Kornvolu nije bilo divno.“

„Trebalo bi da još *malo* davi s Arktikom“, kaže jedan glas iza mene, a drugi se nasmeje.

Držim mobilni u ruci. Fotografisem Drejka kako bih se sećala zašto sam tu. Ne znam šta Svalbard znači. Čudna reč. Ali vidim da se njemu dopada.

Is pijam vino iako je ukus i dalje odvratn, pa gledam ima li još na stolu. Već mi je muka.

„Naravno“, nastavlja Drejk, „dok sam bio ovde, imao sam sreću da upoznam lepu Pejđž.“ Zastaje, osmehuje se i blago crveni.

„Puca *mnogo* iznad svog nivoa“, mrmlja neko iza mene, a njegov drug podrugljivo frkće.

„A preko nje sam“, govori Drejk, „upoznao još divnih ljudi. Nedostajaćete mi. U svakom slučaju, hvala vam. Zbog vas ću postavljati slike sa snegom na *Fejsbuk*. To je valjda sve. O, hvala Pejđž, Ivon i Dejvu što su mi ustupili kuću pošto sam prvo mislio samo da vas odvedem u pab. A sad nastavite da pijete i pokušajte da ne demolirate kuću.“

Nespretno je sišao sa stolice i usledio je pljesak – prigušen pošto su svi držali čašu u jednoj ruci pa su tapšali na čudan način.

Pokušavam da povežem ovo što je upravo ispričao. On odlazi. Odlazi na neko snežno mesto i raduje se zbog toga. Bio je pet meseci u Penzansu i boravio je kod tetke Kejt i teče Džona. Pejđž je organizovala ovu žurku u njegovu čast.

Pejđž stoji u uglu s grupom ljudi. Podiže pogled i izvija obrve čutke me pitajući jesam li dobro. Klimam glavom.

Pejdž je lepotica duge, crne, guste i blago valovite kose. Ten joj je kremkast i prave joj se jamice u obrazima kad se osmehuje. Izgleda kao porcelanska lutka. Danas nosi svetloplavu kratku usku haljinu uz debele hulahopke i džombaste čizme. Čupkam svoju glupu belu „haljinu za zabavu“ i trudim se da ne gledam ružne cipele. Osećam se nezgrapno.

Pitam se kako bih izgledala u ogledalu. Ne vidim nijedno.

Na unutrašnjoj strani podlaktice nalazim poruku. *Bio-skop s Pejdž sutra. Razveseli je.*

Točim još crvenog vina i izlazim na bočna vrata što neprijetnije mogu, kao da će neko primetiti da odlazim ili se uzrujati zbog toga. Svež vazduh mi udara u lice, a hućanje mora ispunjava mi uši. Žmurim nekoliko trenutaka. Hvala bogu da sam izašla odande.

Stojim nasred ulice. Noć je. Osvrćem se pokušavajući da se snađem. Pod stopalima mi je bela crta. Tačno sam na sredini ulice. Automobil ide prema meni, brzo. Trubi. Gledam kako se farovi približavaju, ali automobil me obilazi i produžava dalje, trubeći i dalje dok se gubi u daljini.

Ne bi trebalo da budem napolju sama. Ne bi trebalo da stojim nasred ulice. Tek sam nedavno počela da prelazim ulicu bez pratnje odrasle osobe. Zašto sam napolju po mraku? Zašto sam sama? Gde mi je mama?

Nosim belu haljinu i čudne žute cipele. Na haljini je crvena mrlja. Dodirujem je, ali ništa me ne boli. U ruci mi je plastična čaša sa sokom. Prolila sam malo na belu liniju.

Imam deset godina. Ne znam zašto mi je telo odraslo. Mrzim to telo i hoću da se vratim kući. Trčim do kraja ulice i otkrivam da sam na pločniku pored mora. Odnekud se

čuje muzika. Naslanjam se na ogradu i trudim se da se ne prestravim.

Otpijam gutljaj i stresam se. To nije sok, ali odvratni ukus mi je poznat, što znači da sam to već pila.

Gledam svoju šaku. Piše *FLORA*. To sam ja. Ta slova čine moje ime. Držim se toga. Ja sam Flora. Ispod toga piše: *Budi hrabra*. Zatvaram oči, duboko udišem i pribiram se. Ne znam zašto sam ovde, ali biću dobro.

Na ruci mi piše: *Imam 17 godina*.

Na drugoj šaci piše: *ŽURKA i Drejk odlazi. P.-in dečko*. Ispod toga su zamrljana slova koja ne mogu da pročitam. Na ruci mi piše: *Bioskop s Pejdz sutra. Razveseli je*. Na članku piše: *Mama i tata, Morab gardens 3*.

Znam ko je Pejdz. Ona mi je najbolja drugarica. Upoznala sam je kad smo pošle u školu, kad smo imale četiri godine. Drejk je njen dečko, ali on odlazi, pa moram da je razveselim.

Znam da imam roditelje i znam gde stanujem. Živim u Morab gardensu broj 3. Moram da se vratim kući i upravo ću to učiniti. Osećam se neobično. Malo mi se vrti u glavi.

Zurim u mesečev izlomljeni odraz u moru. Na ogradi je zalepljen poster. *NESTALA MAČKA*, piše na njemu. *CRNO-BELA MAČKA BEZ UŠIJU. NESTALA U UTORAK*. Ispod toga je broj telefona na koji bi trebalo da se javi svako ko je vidi. Fotografisem poster, pa to činim još jednom i još jednom. Ne sviđa mi se pomisao da crno-bela mačka bez ušiju tumara okolo izgubljena. Neće moći da čuje saobraćaj. Moram da je potražim.

Okrećem mobilni da uslikam svoje lice. Gledam fotografiju i vidim da sam drugačija. Starija sam nego što bi trebalo da budem. Nemam deset godina.

Bila sam na žurci. Drejk odlazi. Pejdz je tužna. Imam sedamnaest godina. Moram da budem hrabra.

Voda je crna; veliko tamno prostranstvo koje se pruža u noć. Mesečev odraz presijava se na tami. Osvetljeno šetalište pokazuje gde se kopno završava.

Pitam se mogu li da siđem do plaže jer će šetnja po vlažnom šljunku i pesku uništiti ove čudne žute cipele koje mi se baš i ne dopadaju.

Mogla bih da posedim tamo, popijem crveno piće koje držim u ruci i još malo gledam u vodu. Pažljivo silazim stepenicama ulegnutim u sredini od upotrebe. Hodam po šljunku. Pete mi ne tonu. Pesak je čvršći nego što izgleda. Nalazim mesto da sednem i gledam u vodu.

Talasi glasno šušte po šljunku. Čujem korake iza sebe. Ne okrećem se. Neko seda pored mene.

„Floro“, kaže mladić koji se široko osmehuje i sedi na šljunku pored mene. Ramena nam se dodiruju. „To je vino, zar ne?“ Uzima moju čašu i otpija gutljaj. Gledam ga. Nosi naočare, ima tamnu kosu i u farmerkama je.

Malo se odmičem od njega.

„To sam ja“, kaže. „Drejk. Floro, jesi li dobro?“

„Ti si Drejk?“

„Jesam. O, da. Shvatam šta se desilo. U redu je, Floro. Poznajemo se mesecima. Zabavljao sam se s Pejdz.“

Ne znam šta da mu odgovorim.

„U redu je. Stvarno. Ali ne liči na tebe da piješ vino.“

Hoću da kažem nešto, ali reči ne izlaze. Hoću da se pretvaram da sam normalna. Ovo je Drejk. Bio je na žurci i sad je došao na plažu.

„Šta radiš ovde?“, pitam. „Ovde, na plaži?“

Gledam reči na levoj šaci. Jedva ih razaznajem pri svetlosti ulične svetiljke iza nas. *Drejk odlazi*, poručuje mi leva šaka. Reči ispod toga su nečitljive. Desna šaka me ponovo podseća da budem hrabra.

Uzima mi levu šaku. Njegova je topla oko moje.

„*Drejk odlazi*“, čita reči. „*P.-in dečko*.“ Zajedno gledamo reči. „*Flora. Budi hrabra*“, čita s druge šake. „Volim reči na tvojim šakama. Pomažu li? Pomažu li ti da se sećaš?“

Sad mi drži obe šake.

„Bio sam Pej džin dečko“, ispravlja me.

Ne znam zašto je tu. On odlazi. On ide na neko drugo mesto.

Noć postaje svežija. Hladni vetar s mora duva mi pravo u lice.

„Kako će biti? Kuda ideš?“, pričam brzo zato što mi je neprijatno.

I dalje mi drži šake. Sviđa mi se što su njegove tople. Po njegovom pogledu znam da bi trebalo da znam odgovor na to.

„Biće neverovatno“, kaže on. „Hladno. Već sam jednom bio, ali to je bilo davno. Otišli smo na odmor u Svalbard da vidimo ponoćno sunce. Imao sam deset godina i otada želim da živim tamo. I konačno ću to učiniti posle devet godina. Biće sjajno.“ Uzdiše. „Moja predavanja će biti na engleskom jer ljudi iz celog sveta odlaze tamo. Srećom po mene, pošto mi jezici ne idu.“

Malo se pomera, tako da se sad dodirujemo celom bočnom stranom. Pušta mi levu šaku i čvršće mi steže desnu.

Ne mogu da se usredsredim na ono što govori jer mi je celo telo svojevoljno oživelu. Koža mi je postala izuzetno osetljiva i kao da želi samo njegov dodir.

On je Pej džin dečko i ne znam šta radi ovde.

„Srećom po tebe“, uspevam da ponovim. Naslanjam mu glavu na rame jer nemam šta da izgubim. „Imaš devetnaest godina“, kažem. „Ja imam sedamnaest.“ Deluje mi važno da to zapamtim. Podižem glavu jer je on dečko moje drugarice.

Drejk se proteže, prebacuje levu ruku oko mene i privlači mi glavu na rame. Naslanjam se na njega, osećajući kako me njegova ruka obuhvata.

„Pejdž i ja smo raskinuli“, kaže.

Okreće lice prema meni i ja okrećem svoje prema njemu. Kad su mu usne dotakle moje, znala sam da jedino to mogu da uradim.

Automobili prolaze iznad nas. Talasi se lome blizu naših stopala. Ljubim se s Drejkom. Želim da zauvek sedim na plaži s njim. Nemam predstavu kako se ovo desilo i zbog čega, ali znam da je to jedina dobra stvar koja mi se desila u životu. Svetla žmirkaju. Ostatak sveta iščezava.

Uspevam da se vratim u stvarnost. Jedan talas se obrušava na obalu, a kosa mi se vijori na vetru.

„Hej“, kaže on. „Slušaj, hoćeš li da odeš nekud sa mnom? Mislim, sad? Mogli bismo da provedemo noć zajedno...“

Zurim u njega. Mogli bismo da provedemo noć zajedno. Sva se krutim. Želim da provedem noć s njim. Ne bih imala pojma šta da radim. On želi da provedem noć s njim. Noć. Ovu noć.

Moram da se vratim kući.

„Ali moja mama...“, počinjem. Zurimo jedno u drugo i ne mogu da završim rečenicu. Ne mogu da skrenem pogled s njegovog. Naginjem se da ga ponovo poljubim, ali on se odmiče.

„Tvoja mama“, ponavlja. „O bože, izvini. To je bila užasna ideja. Hoću reći, šta sam ja, dođavola... Nisam...“

Začutao je. Ne mogu da progovorim pa klimam glavom. On me gleda s nedokučivim izrazom lica.

„Dobro sam“, uveravam ga.

„O, izvini. Ja... ja nikad... ja nikad ne bih...”

Stavljam pramen kose u usta. Ne mogu da dovršim svoje rečenice. Želim da mu kažem kako nikad nisam očekivala da će mi se ovo desiti. Da sam sigurna kako mi se dosad nije desilo ništa slično. Da sam zbunjena i da još uvek pokušavam da se trgnem iz tog trenutka. Da ću ga zauvek voleti jer sam se zbog njega osetila normalno. Da bih volela da provedem noć s njim. Međutim, ne mogu da budem nelojalna prema drugarici; a ne mogu ni da ostanem napolju cele noći jer naprosto ne mogu.

„Ona bi zvala policiju“, dodajem, misleći na majku.

„Policiju. Pobogu. Ja sam *budala*. Zaboravi da sam to rekao.“

Ruke su mi se naježile od hladnoće. More se uzburkalo, voda pljuska svuda. Mesec i sve zvezde nestali su iza oblaka. Nebo je prazno kao i more.

„Stvar je u tome“, počinje Drejk. „Mogu to da kažem zato što... šta ima veze? Ionako se nećeš sećati. Sedeo sam u pabu s tobom i Pejdz. Gledao sam te, lepu, plavu i drugačiju od svih ostalih devojaka na svetlu. Pitao sam se kako li je biti s tobom. Mnogo si drugačija. Uvek si mi se osmehivala. Hteo sam da pazim na tebe i slušam šta govoriš pošto se to razlikuje od svega što ostali govore.“ Dlanovima mi obuhvata lice. „Hoćeš li biti dobro, Floro?“

Klimam glavom. Želim da odmah zabeležim da sam se poljubila s njim. Ali bilo bi čudno da žvrljam po koži dok on priča. Želim da zapišem da je hteo da me odvede nekud kako bismo proveli noć zajedno. Ne želim to da zaboravim. Možda bismo mogli to da uradimo. Mogla bih da nađem način. Mogla bih jednu noć da budem normalna, kao da sam odrasla osoba.

„Biću dobro“, odgovaram. „Slušaj. Mogla bih ako odmah odemo nekuda. Sigurna sam da bih mogla. Bilo bi u redu.“

„Ne. Izvini. Ja sam kriv. Ne možemo. Ali znaš – možda bismo mogli da ostanemo u vezi? Samo... da mi javiš da si dobro. Hoćeš, zar ne?“

„Da ostanemo u vezi.“ Želim da ga ponovo poljubim. Želim da on nastavi da me ljubi. Pošto sam ga već poljubila, želim da izbrišem sve na svetu kako bismo ostali samo Drejk, ja i plaža.

Voda je sad blizu, tako da uzmičemo na sve manjoj suvoj površini. On duboko udiše i čvršće mi steže ruku.

„Floro Benks, čuvaj se. Nemoj da pričaš Pejdz o ovome. Nemoj da kažeš mami. Nemoj da zapišeš na ruci.“ Podiže kamenčić s plaže i drži ga na dlanu. Kamenčić je mali i gladak. Čak i na mesečini vidim da je potpuno crn iako su svi uglavnom sivkasti.

„Uzmi ga“, kaže. „Ovaj kamen je za tebe.“

Stavlja mi kamenčić na dlan i sklapa mi prste oko njega.

„Zauvek ću ga čuvati“, govorim mu.

Oboje ustajemo. Smrzla sam se i ukočila. Zbunjena sam. Želim da se zavučem u krevet i beskonačno oživljavam ove trenutke. Protežemo se i gledamo jedno drugo.

„Pa“, počinje on. „Pa, ja ću... O, ne mogu večeras da se vratim kod Pejdz. Ne sad. Idem, a ujutru ću bez reči napustiti grad.“

Ponovo mi ljubi usne. Naslanjam se na njega i osećam kako me njegove ruke obujmljuju. Znam da se nikad više neću osećati ovako.

„Hoćeš li da te ispratim do kuće?“ Odmahujem glavom. Stojim na plaži i gledam za njim. Stiže do stepenica i ulazi u stvarni svet. Zaustavlja se da mi mahne, pa zauvek odlazi iz mog života.

Poljubila sam mladića svojih snova. On se seli na hladno i daleko mesto gde se vidi ponoćno sunce. Podižem pogled prema mračnom nebu.

Stižem kući. Majka me čeka u ogrtaču, kose puštene niz leđa i sa šoljom čaja u ruci. Ljubi me u obraz i odmerava od glave do pete.

„Jesi li se lepo provela?“, pita.

„Jesam.“

„Pila si.“

„Samo malkice.“

„Vidi tu fleku na haljini. Nema veze. Je li sve bilo u redu?“

Osmehujem se od uva do uva. „Jeste. Zapravo je bilo sjajno, hvala. Stvarno sjajno.“

„Dobro je. Je li te Pejdž dopratila do kuće?“

„Jeste.“

„Odlično. Onda mi vrati cipele.“

Izuvam žute cipele i odlazim na sprat. U svojoj sobi se presvlačim u pidžamu i zapisujem svaku pojedinost susreta s Drejkom. Pišem na poledini jedne stare sveske jer majci neće pasti na pamet da tamo gleda. Zatim skrivam svesku ispod drugih stvari u kutiji koja stoji ispod kreveta. Ostavljam sebi poruku na samolepljivom bloku da je sveska tamo. Kad sam se probudila, iznova i iznova sam čitala.

Čitala sam, ali nije bilo potrebe za tim. Sećam se toga.

Crni kamenčić stoji na noćnom stočiću. Sećam se. Imam sedamnaest godina.

Drugo poglavlje

„Poljubila si se s njim!“ Pejdz ne viče, ali bilo bi mi lakše kad bi podigla glas. Ona tiho ključa od besa. Svrkla me prodornim pogledom i ponavlja. „Poljubila si ga. Znam da jesi. Ne sećaš se, ali uradila si to, a znam da jesi zato što...“

Zvoni mi u glavi i ne mogu da se usredsredim na njene reči. Znam da govori. Znam da je ljuta. Znam da se ljuti s pravom. Ona govori, ali ne čujem reči. Teram se da je pogledam. Teram se da se vratim u sadašnjost.

Pejdz otežano diše. „I to si zapisala!“ Ona u ruci drži jednu od mojih porukica iz samolepljivog bloka, tako da, naravno, ne mogu da se pretvaram kako se ništa nije desilo. Reči su napisane mojim rukopisom, a ona zna da beležim samo činjenice. Zna da je to istina.

I ja znam da je istina. Sećam se toga. Sećam se događaja koji su se odigrali pre nego što sam se razbolela i sad se sećam poljupca s Drejkom. Znam, trenutno, da nisam mala devojčica

jer sam se ljubila s mladićem na plaži i pitao me je da provedem noć s njim. Nemam deset godina. Imam sedamnaest.

Sećam se toga. Kamenčić, Drejk ili zaljubljenost teraju me da se sećam. Možda zaljubljenost tako izgleda.

Ne mogu da negiram pred Pejdz. Sećam se da sam se ljubila s Drejkom. Izgleda da mi se to urezalo u sećanje iako se trenutno ne sećam ničeg drugog što se desilo od moje desete godine. Gledam papirić u Pejdzinoj ruci. Vidim da sam veoma sitnim slovima pisala po obodima žutog listića. U sredini debelim slovima piše: *Kupi mleko*. A po ivicama sam sitnim slovima napisala: *Poljubila sam Drejka. Zaljubljena sam u Drejka*. Hvatam sebe kako neprestano gledam te reči. Divim se činjenici da se to dogodilo. Zbog toga sam srećna i istovremeno mi se plače.

Stalno očekujem da ću zaboraviti, ali i dalje se sećam. Sedela sam na plaži i on se pojavio, seo pored mene i ljubili smo se.

To je jedina jasna uspomena u mojoj glavi ako se izuzmu one pre bolesti. Držim se za to sećanje, želim da se zadrži, živim u njemu što duže mogu. Moram zauvek da ga sačuvam. Ako se budem sećala toga, sećaću se i drugih stvari. Drejkov poljubac će me izlečiti. Uskoro ću se setiti još nečega, mada se nadam da to neće biti ovaj razgovor.

Pejdz drži ceduljicu i gleda me s toliko mržnje da obaram pogled na pod. Nalazimo se u veseloj maloj čajdžinici u Ulici Jevrejske tržnice i čekamo da nam stigne čajnik. Posle čaja je trebalo da odemo da radimo nešto drugo. Pejdz je pronašla cedulju zato što mi je gomila žutih papirića izletela iz torbe kad sam izvadila mobilni da majci pošaljem poruku da sam stigla. Pejdz se sagla da ih pokupi, a ja sam zaboravila da na njima ima nešto što želim da sakrijem od nje.

Zaboravila sam. Naravno da sam zaboravila. Sećam se poljupca, ali zaboravila sam da sam pisala o njemu.

Videla je Drejkovo ime na ivici listića koji sam podigla i uzela ga iz moje ruke. Sad gleda u mene.

„*Zaljubljena* si u njega? Ne samo da si ga poljubila – a nemam pojma koliko se to puta desilo, kao što ni ti ne znaš – već misliš da si *zaljubljena* u njega. E to nisam očekivala.“

Ne znam šta da odgovorim. Znam da sam zaljubljena u njega, ali ne želim da Pejdz zna koliko sam strast osetila. Ipak, klimam glavom.

„I jesi se ljubila s njim. Priznaj. *Znam* da jesi. Stoprocentno znam.“

Zurim u pod koji izgleda kao da je od drveta iako nije. Zatim okrećem glavu i gledam ljude za susednim stolom. To je porodica: dvoje odraslih i dvoje dece. Odrasli čitaju novine, a deca šutiraju jedno drugo ispod stola. Svi nose farmerke i plave dukserice.

„Otišao je na plažu“, kaže tiho. „Nije se vratio. Provela si celu noć s njim.“

„Nisam! Vratila sam se kući. Možeš da pitaš moju mamu. Pejdz – sećam se!“

Sećam se da me je pitao hoću li da provedem noć s njim. To joj neću reći.

„Ne sećaš se. Tvoja mama bi te pokrila. Mogla si da dovučeš Drejka kući, provedeš celu noć s njim u tvom uskom krevetu i da se on lepo išunja rano ujutru. Ona mi ne bi rekla jer ne želi da izgubiš jedinu drugaricu koju imaš. Inače, kaži joj da sam se predomislila u vezi s onom malom uslugom. Pristala sam samo da bih je skinula s telefona. Kaži joj da mogu da te vode sa sobom.“

„Ne!“ Osećam kako se pomalja strava. „Ne, stvarno, Pejdz! Sedeli smo na plaži. Jesmo se poljubili. Žao mi je. Vratila

sam se kući, a on je otišao... Ne znam kuda je otišao. Mnogo mi je žao, Pejdž. Nisam htela. Ali sećam se toga. Stvarno se sećam. U glavi.“

Nemam predstavu šta je *mala usluga*. Sad nije trenutak da pitam. Verovatno su mi već rekle hiljadu dvesta puta.

„Nisi htela? Pobogu. Floro, nemoj mi govoriti da se sećaš. Znam da se ne sećaš.“

„*Nisam htela da se to dogodi*. Nisam to očekivala. Niti sam nameravala da se to desi. I stvarno se sećam. Ne znam zbog čega, ali...“

Prekida me. „Zaljubljena si u njega.“

Posramljeno sležem ramenima.

„Ispravka: zabeležila si svoju malu ljubavnu priču i na svaka dva sata sve zaboraviš, pročitaš i onda se ubediš da si zaljubljena u njega. To je jadno. Od njega, prvenstveno. Slobodno možeš da ga zadržiš, ako hoćeš takvog dečka. Koliko ja znam, i koliko ti znaš, možda te je iznova i iznova zavodio u poslednjih nekoliko meseci. Lepo. Baš će ti biti od koristi na Severnom polu. Možeš da zadržiš mog dečka, ali on je otišao.“ Zaćuti pa duboko udahne. „I znaš šta još? Godinama sam samo ja pazila na tebe, znaš. Izvodila sam te kad je tvoja mama htela da te drži pod staklenim zvonom kod kuće. Vodila sam te u bioskop. Vodila sam te na zumbu. Vodila sam te na veslanje čitavih godinu dana. Pazila sam na tebe bolje od tvog para na časovima. Pomagala sam ti svaki put kad si zaboravila gde se nalaziš. Moja mama je uvek mrzela što to radim. Govorila je da ne bi trebalo da ti budem starateljka. Ali, naravno, zadrži mog dečka. Kao da je to važno...“

Zaćutala je kad je konobarica s izrazom dosade na licu prišla s našim čajem na okruglom poslužavniku. Dugo je spuštala šolje, bokalče s mlekom, činiju s kesicama šećera i napokon blistavi plavi čajnik.

Ne progovaramo niti se gledamo dok konobarica posluje. Na kraju joj Pejdz napregnutim glasom zahvaljuje.

Sipam čaj prvo njoj pa sebi. Pejdz gleda. Ruka mi se trese i čaj se proliva po stolu, praveći baru koja klizi prema ivici. Pejdz ne čini ništa, te odlazim do pulta kako bih uzela salvete i obrisala čaj pre nego što pljusne na pod.

Pejdz ne podiže šolju. Na sebi ima tesne crne pantalone i usku majicu s okruglim dubokim dekolteom. Vezala je kosu i stavila svetli karmin. Na šaci mi piše da ćemo otići u bioskop. Verovatno je htela da priča o Drejku i tome koliko će joj nedostajati.

A sad nećemo raditi ništa od toga, nikad više.

Pejdz duboko uzdiše i nastavlja tamo gde je stala.

„Nije ni važno, ali uvek sam znala da osećaš nešto prema njemu. Videla sam to. Niko nije providniji od tebe, Floro. Nisam verovala da će on preduzeti bilo šta u vezi s tim, a samo bog zna koliko se to puta desilo. Nisam imala pojma da te je uopšte primećivao ako se izuzme tvoj zanimljiv medicinski slučaj. *Nije ni važno*, ali ne možeš reći ništa što će me ubediti da se nisi seksala s njim. Ništa. *Nije ni važno*, ali ne mogu da pređem preko toga. Moj dečko. *Moj*. Znam da ćeš zaboraviti Drejka zato što ga nisi poznavala pre svoje takozvane bolesti, ali napisala si na ruci da je on moj dečko. Znam da“, maše ceduljicom, „misliš kako si zaljubljena u njega. Jesi li sve vreme bila potajno zaljubljena u njega?“

Pokušavam da odmahnem glavom, ali ne polazi mi za rukom.

„Ne znam“, odgovaram. Glas mi je tih i drhtav. „Ne sećam se.“

„Hej, u redu je.“ Sad se smeška i gleda me pravo u oči. „Napisala si sebi lepu ljubavnu priču i zbog toga se osećaš manje detinjasto. To više nije tajna, pa možeš da dopuniš svoju glupu ceduljicu. Evo. Ja ću to učiniti za tebe.“

Pruž a mi ruku. Guram prazan samolepljivi blokčić preko stola. Ona vadi olovku iz torbe i piše, prvo na mojoj cedulji, a onda ispunjava još jedan, dva, tri papirića. Kako završi s jednim listom, tako ga tresne na sto ispred mene. Kad je sve ispisala, podigla je torbu i izašla. Nije ni takla čaj.

Zastaje na otvorenim vratima da me pogleda. Uzvraćam joj. Otvara usta kao da će reći nešto. Počinjem da ustajem, ali ona odmahuje glavom i odlazi. Vrata se zatvaraju za njom.

Čitam niz žutih kvadrata. Reči *Kupi mleko* su prežvr-ljane. Umesto njih piše:

Ljubila sam se s Drejkom. Zaljubljena sam u Drejka. To NIJE tajna. Moram da nađem novu najbolju drugaricu.

Na drugom papiriću piše: *Pejdž nikad više neće progovoriti sa mnom. Zapamti da ne smeš da stupiš u vezu s njom, nikad.*

Na trećoj ceduljici piše: **NEMOJ NIKAD VIŠE ZVATI PEJDŽ NITI JOJ SLATI PORUKE.**

Pijem čaj i zurim u te reči. Kamenčić mi je u džepu, izdaj-nički mi pravi društvo.

„Sećam se“, kažem stolici na kojoj je sedela. „Stvarno.“

Zatičem pometnju u kući. Glava mi i dalje bruji od svađe s Pejdž. Kofer stoji pored vrata. Mama me ne čeka na prozoru. Čujem korake na spratu. Drugačije je i užurbano.

„Gde ste?“, pitam dok se izuvam. Pitam se da li kofer znači da je neko došao ili da odlazi. Možda je Drejk ovde. Možda nas dvoje odlazimo.

Podižem reklamne letke s otirača – ponuda jedne picerije i program letnje sezone u Flambardsu. Flambards je mesto s

toboganima smrti, vrteškama i ringišpilima. Želim da idem tamo. Stavljam taj letak u zadnji džep pored kamenčića.

Žudim da roditeljima kažem kako imam jedno sećanje, ali ne mogu im reći da sam se ljubila s Pejdzinim dečkom. Međutim, nešto se ovde dešava i užasavam se mogućnosti da ih je Pejdz zvala da im kaže moju tajnu. Možda znaju sve i hoće da me pošalju nekuda.

Tata preskače po dva stepenika dok silazi.

„Floro!“ kaže. Okreće se prema stepenicama. „Eni!“, uzvikuje. „Flora je došla!“ Ponovo se okreće prema meni. „Hajdemo kod tvoje majke.“

Moj otac je zabavan i divan. Radi kao računovođa, ali kod kuće nosi džempere koje sam plete. Kosa mu štrči na sve strane dok je mama ne zagladi. On govori smešne stvari. Znam da bi učinio sve za mene i ja bih učinila sve za njega kad bih mogla da uradim bilo šta. Sve u vezi s njim ispunjava me olakšanjem. On je moj dom.

Trenutno izgleda zabrinuto. Gledam šake i ruke pitajući se šta li sam zaboravila.

„Selimo se?“, odvažujem se da pitam.

Slabašno se osmehuje. „Ne, mila, ne selimo se. Eni!“

Moja majka juri niz stepenice i umalo ne pada na nas. Dugački džemper vijori se iza nje, a kosa leprša za njom.

„Floro, mila“, pozdravlja me. „O, Floro. Mila. Kako je Pejdz? Dobro. Što ne bismo popili čaj?“

Gleda mi ruke, pa ih pružam ispred sebe kako bi videla da nema ničeg novog. Žute ceduljice koje je Pejdz ispisala u mojoj su torbi i preplavljuje me olakšanje što oni ne znaju za Drejka. Uplašili bi se i pokušali da razgovaraju s Pejdz ne bi li izgladili naše odnose kao da sam dete koje nije odgovorno za svoje postupke. Više nisam dete. Imam sedamnaest godina.

Zbog Drejka se sećam. Zaustim da im ispričam pa zatvaram usta. Ne želim da znaju da sam se ljubila s jednim mladićem na plaži. U ovoj kući sam mala devojčica. Ljubljenje s mladićima nije u redu.

Znala sam šta radim. Držim se te činjenice. Nije lepo što sam to uradila, ali taj poljubac je moj i bio je stvaran. I dalje postoji. U glavi mi je. Sećam se toga zato što sam zaljubljena u Drejka. Držim kamenčić u džepu, sigurna da će to sećanje iščeznuti ako izgubim kamenčić.

„Pristaviću čajnik“, kažem.

„Hvala, mila.“

Stavljam šerpu s vodom na ringlu i spremam čaj, koristeći isti tufnasti čajnik koji pamtim iz detinjstva. Stavljam ga na sto pa vadim mleko iz frižidera i omiljene šolje iz kredenca. Na vratima frižidera je papir formata A4, a na njemu su odštampane fotografije naših omiljenih šolja s imenima ispod njih. Nagađam da sam sama napravila taj poster. Moja omiljena šolja je izgleda ružičasta s tufnama, najdosadnija na svetu. Na maminoj piše „NAJBOLJA MAMA NA SVETU“ iznad crteža gospođe s keceljom, a na tatinoj piše „VILIJAM ŠEKSPIR“ nad slikom bradatog čoveka. Kladim se da im to nisu stvarno omiljene šolje, ali ipak ih donosim.

Osećam Pejdžine reči u torbi. Ne moram da ih pročitam da bih znala šta piše. Ne još. Te reči mi prlje kožu kroz platno.

„Floro“, rekao je tata kad smo se smestili za sto. Neobično je što on započinje razgovor. „Slušaj. Nešto je iskršlo, nešto zamršeno.“

Ispred mene su beležnica, olovka i mobilni jer mi se čini da ću morati da zapamtim ovo.

Mama drži šolju obema rukama i ne progovara. Čak nas nije ponudila keksom.

„Znaš li Džekoba?“, pita mama.

„Volim Džekoba! Džekob mi je brat. Gde je on?“

Pratim njihove poglede do fotografija na zidu.

To su odštampane fotke na kojima smo tata, mama i ja. Sve su selotejpom zalepljene za zid. Pored njih je uramljena fotka jednog momka. Ispod svake slike je ime, a ispod njegove piše „Džekob (brat)“.

Znam ko je Džekob. Volim ga najviše na svetu. On je stariji od mene. Ranije me je podizao i nosao okolo, puštao da mu sedim na krilu dok gledamo televiziju i veoma se jasno sećam da mi je dozvolio da mu lakiram nokte na nogama.

„On je u Francuskoj“, odgovara mama pa brzo nastavlja: „Znaš da je Džekob stariji od tebe. Znaš li to? On ima dvadeset četiri godine. Sad živi u Francuskoj i ne vidamo ga često, ali mnogo te voli. Više nego što voli nas.“

„Dvadeset četiri?“ Mrštim se dok gledam sliku. Taj momak je žgoljav, tamnokos i lep na neki koščat način. Izgleda mlađe.

„To je stara fotografija“, objašnjava tata. „Da, sad ima dvadeset četiri godine. Nismo ga vidali neko vreme.“ Načas me gleda pa nastavlja. „Juče nas je pozvao, a jutros su nas zvali iz bolnice. Izgleda da je mnogo bolestan. Moramo da odemo kod njega, Floro.“

Pokušavam da pratim šta govori.

„Ako ga nismo dugo videli, otkud znate da me voli? Znam da ja volim njega zato što se sećam.“

„Naprosto znamo“, odgovara mama. „To sad nije važno. Moramo da ga posetimo u bolnici.“

„Idemo u Francusku? Je li zato kofer tamo? Idemo li na put? Videćemo Džekoba?“ Nikad nisam putovala. Nemam nikakvu predstavu kako Francuska izgleda osim maglovite slike Ajfelove kule.

„Ne“, odgovara tata. Mama otpija polovinu šolje u jednom gutljaju. Uzrujana je. „Ti ne ideš. Mi idemo, ali ti moraš da ostaneš ovde. Ovde će ti biti najbolje. Francuska bi bila previše za tebe, a moraćemo da se usredsredimo na Džejkoba. Putovanje bi ti teško palo, a onda bi morala da se nosiš s boravkom na novom mestu. Mnogo ti je bolje ovde.“

„Ali hoću da vidim Džejkoba! Hoću da idem s vama!“

„Nemaš pasoš“, kaže mama. Glas joj je čudan. „Bićeš sigurna ako ostaneš ovde. Juče sam razgovarala s Pejdz pre nego što si otišla na njenu zabavu. Ona će doći ovamo i biti s tobom. Spremila sam gostinsku sobu za nju. Ona će paziti na tebe. Zapamti da ne ideš kod komšinice ako ti zatreba nešto jer je gospođa Rou ovih dana smušenija od tebe i bog zna šta biste zajedno zakuvale. Osloni se na Pejdz i bićeš dobro. Ostavićemo ti novac. Napuniću frižider hranom i nećemo dugo ostati. Slaću ti poruku svakog dana u vreme kad treba da popiješ pilulu. Možeš da uzmeš jednu više svako veče kako bi lakše zaspala i bila mirna. Kad god zaboraviš gde si, Pejdz će ti reći.“

„Oh.“ Razmišljam o ovom neočekivanom predlogu. Pejdz neće doći ovamo i neće mi govoriti gde sam zato što ona ne razgovara sa mnom pošto sam se ljubila s njenim dečkom. Naš razgovor mi je i dalje u glavi, ali ostaću sama kod kuće ako ne ispričam roditeljima šta se desilo.

Beležim sve što su mi rekli, pa mobilnim slikam stranicu. Džejkob je bolestan i želim da ga vidim, ali ne mogu zato što nemam pasoš. Ako ostanem sama kod kuće, moći ću ceo dan da razmišljam o Drekju. Moći ću da sedim kod kuće i prisećam se našeg poljupca. Moći ću da prošetam do plaže gde se to dogodilo a da me niko ne pita kuda idem. Imam poljubac, ostrvo u mojim sećanjima, i želim da provedem što više vremena s njim za slučaj da iščezne.

Ta pomisao me oduševljava.

„Koliko ćete ostati?“

Gledam kako se malkice opušta.

„Rezervisali smo sobu na pet dana. Za to vreme pobri-
nućemo se za ono što se tamo dešava, šta god to bilo, i vratiti
se. Ako jedno od nas kasnije bude moralo da se vrati, učiniće
to. Mrsco mi je što te ostavljam, ali mislim da ovog puta to
naprosto moramo učiniti, mila.“

Klimam glavom i otpijam gutljaj čaja.

„Kad se vratite, možemo li da odemo u Flambards?“,
pitam.

Mama se naslanja na stolici kao da sam rekla nešto zapa-
njujuće. Zatvara oči. Tata stavlja šaku preko njene.

„Radićemo nešto zanimljivo“, kaže. „Obećavam ti.“

Sedim za stolom u kući koja mi je poznata s ljudima koji izgle-
daju kao moji roditelji, ali su prestari. Spuštam pogled na šaku:
Ja sam Flora. Moram da budem hrabra. Ne znam šta se dešava,
šta je bilo ko rekao ili šta sam radila pre jednog trenutka.

Znam da sam se ljubila s Drejkom na nekoj plaži. Pitao
me je hoću li da provedem noć s njim. Nisam mala. Talasi
su se obrušavali na stene. Bio je mrak i mesec se odražavao
na vodi. Zaljubljena sam u njega.

Zavlačim šaku u zadnji džep farmerki i opipavam magični
kamenčić zbog koga se sećam. Tu je. Ne vadim ga iz džepa.
Želim da kažem roditeljima kako imam jedno sećanje. Zau-
stim, ali tad zaključujem da ne bi trebalo da znaju kako sam
se ljubila s nekim momkom pa zatvaram usta.

U džepu mi je i jedan letak. Vadim ga i stavljam na sto.
Tata ga uzima i ubacuje u kantu za smeće. Nisam stigla ni
da vidim šta je na njemu.